

YAPAY ZEKÂ

GALAKSİNİN KORUYUCULARI

PARALEL EVREN

KUZEY
BULUT

ÇİZER:
EMRE
KARACAN

BİZ, GALAKSİNİN KORUYUCULARIYIZ!

İnsanların ulaşabileceği her bir yerin yılmaz, usanmaz, yorulmaz kâşifi. İnsanlığın geleceği. Monoton bir hayattan galaksinin koruyuculuğuna uzanan macera. Süper hareketli, süper teknoloji ile donanmış eğlenceli bir ekibiz. Biz Galaksinin Koruyucularıyız.

Vay be! Ne havalı değil mi? Dünyayı kurtardıktan sonra böyle giriş yapmamı çok görmezsiniz. Gerçi dünyayı kurtardık da ne oldu? Eve dönüp odamı topladım. Süper kahramana bu yapılır mı ama... Şaka bir yana da kahramanlığın ilk adımı düzenli ve çalışkan olmaktır.

Neyse, kahramanlık mesaimiz başlayalı iki gün oldu. Biliyorsunuz, on yaşıma kadar odamdan çıkmamıştım. Oysa iki gün bunca hareket, oldukça hızlı bir başlangıç. Henüz geçen hafta evden dışarı adım atamıyordum. Şimdi ise dünyayı kurtarmaya başladım. Zaten ilginç olan kısım da burada başlıyor. Daha dün işte, hepiniz biliyorsunuz. Dünyayı diğer galaksiden gelenlerden kurtardık. Şimdi sorun bakalım ne yapıyorsun diye...

Ya da durun, siz sormadan ben anlatayım. Hatta en baştan anlatayım. Sabahın ilk saatlerinde odamda neyle karşılaştım görün.

- Çikolatalar akmaya başlayınca hemen atladım önüne. Kaydırakları tuttuğum gibi birleştirip dünyaya yönlendirdim.

Şu Mars Ejderini görüyor musunuz ya!

Odama biraz boş bulunca hemen içeri girmiş. Hatta bilgisayar oyunumun kahramanlarını etrafına toplamış, anlatıyor.

- İşte böyle arkadaşlar. Ne maceraydı ama! Önce biraz zorlandık ama hemen kontrolü elimize aldık.

- Çok heyecanlı gerçekten. Bizim oyunlarda bile böyle heyecan yok.

- Siz durun, daha neler anlatacağım.

- Büyük iş başarmışsınız Baybars. Kimin aklına geldi bu plan?

- Ateş'in planıydı ama ben olmasaydım işleri zordu. Burada hemen araya girsem iyi olacak sanki.

- Sen ne anlatıyorsun Baybars ya! Biz seni kurtarmaya çalışırken üzümlerin arasında kaybolacaktın neredeyse.

- Neden öyle diyorsun dünyalı. Ben olmasam şimdi çikolata diye bir şey yoktu. Hem dünyada üzüm mü var ki? Birkaç tane üzüm yemişsem çok mu?

Bu çocuğu yavaş yavaş sevmeye başladım. Ne de olsa o da kahraman takımının üyesi. Hem hakkını yememek lazım. Bu kadar macera anlattı, doğru olmayan tek söz çıkmadı ağzından... Söylediği her şey yaşanmıştı.

Bu arada dünyayı kurtarmanın mutluluğunu hepimiz tatmalısınız. Şimdi bu nasıl olacak diye düşünüyorsunuz değil mi? Size bir sır vereyim, hiçbir şey imkânsız değil. Bunun için süper güçlere de ihtiyaç yok aslında. Bir arkadaşınız ve kendinize güvenmeniz yeter. Benim hayatımı değiştiren de o oldu. Yani Can. **Beni benden iyi tanıyor.** Aynı zamanda şarjı hiç bitmiyor. Ben yorulsam da onda tık yok.

EN KIYMETLİ İNSANİ DUYGU

Beni artık tanıyorsunuz. Bu yaşına kadar bir odada yaşa, ondan sonra iki günde dünyayı kurtar. Geçen hafta birisi gelip **"Sen haftaya dünyayı kurtaracaksın!"** dese gülmekten ölürdüm herhâlde. Daha evden çıkamayan bir çocuk nasıl dünyayı kurtaracak, değil mi? Buna ilk söyleyeceğim şey, "O kadar yeteneğim olsa önce kendimi kurtarırım." olurdu.

Sohbete girmek için bizimkilerin yanına sokuldum.

- Dünyayı kurtardım ve şimdi evde odamı topluyorum. İşte görüyorsunuz. Bu da ayrı bir şey za-

ten. Sen git dünyayı kurtar, sonra gel odanı topla.
Olacak iş mi yani.

- Bu dünyanın kanunu değil mi zaten Ateş?

- **Öyle bir kanun yok ya!** Uydurma bunlar.

Bizimkilere anlatsam rüya gördüğümü söylerler.

- Neye inanmazlar Ateş?

- Düşünsenize, odamı toplarken dünyaya meteor
çarpacağını öğreniyorum. Hemen hazırlanıp dünyayı
kurtarmaya giderken bir engel çıkıyor. Sizce ne
olabilir bu engel?

- Vücut savunma sistemin değil mi?

- Hayır tabii ki de. Daha büyük bir engel.

- Daha büyük ne olabilir ki ama?

- Elbette ki annem arkadaşlar. Annem ne der
sizce?

Sanki dünyayı
kurtaracaksın. Önce iş,
sonra oyun Ateş.

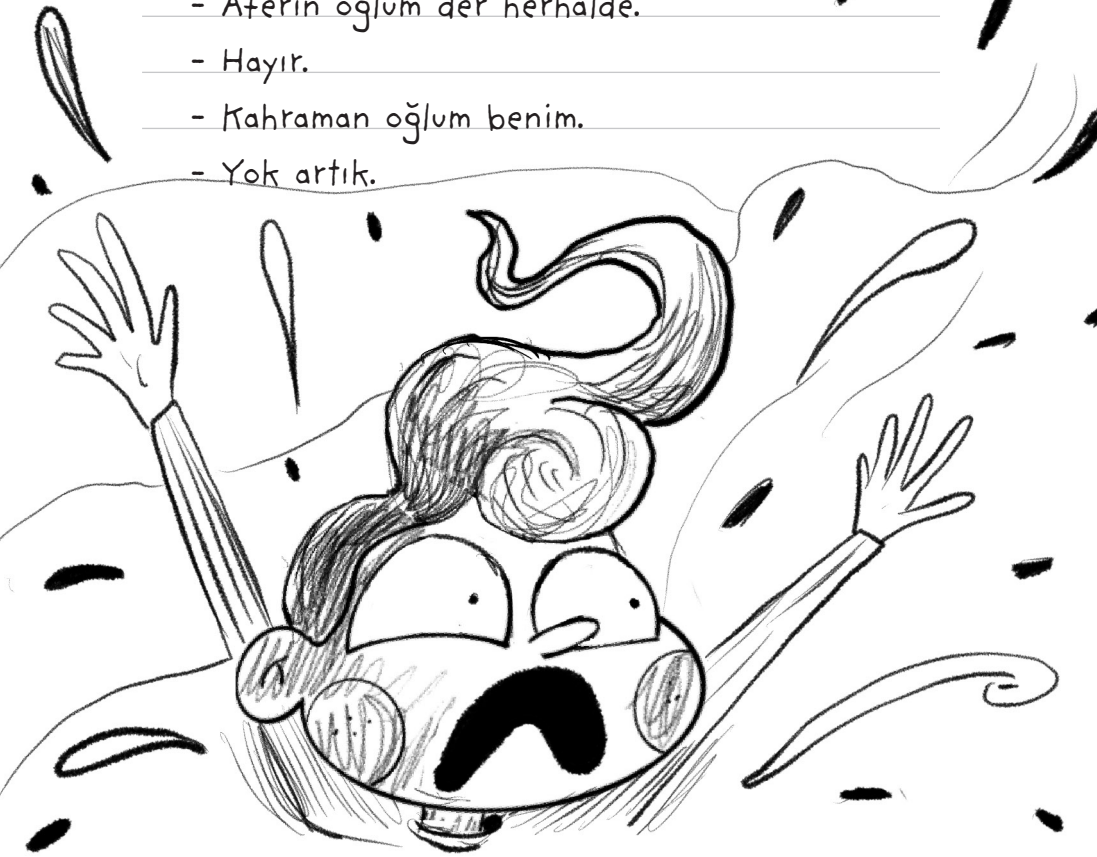
Bizim oyun kahramanları sessizce bana bakıyor. Onlar sadece oyunda yaşadığı için bilmezler. Yine de tahmin etmeye çalışmaları bile eğlenceli.

- Aferin oğlum der herhâlde.

- Hayır.

- Kahraman oğlum benim.

- Yok artık.

- Sana güveniyoruz Ateş.

- Orası kesin. Bana güvendiklerini biliyorum zaten ama ilk söyleyeceği bu olmaz.

- Ateeee! Nereye gidiyorsun?

Sesi duyunca donup kaldım. Bu kez fena basıldık

galiba. Neden donup kaldığımı merak ediyorsanız durun anlatayım. Çok merakta bırakmayayım sizi.

Yavaşça sese döndüm. Bir şaşkınlık da o zaman yaşadım. Sizce kim bu cevabı veren? Bu kez hiçbiriniz bilemediniz. Cevabı veren bizim Can'mış. **Bu kadar da olmaz ama ya!** Ağzım açık kaldı. Bu robotun çok ilginç özellikleri var. Annemin sesini bile kopyalamış.

- Sen nereden biliyorsun Can? Çok şaşırdım şimdi.

- Bunu bilemeyecek ne var Ateş? Artık iyice tanıdım sizi. Hatta sana devamını da anlatabilirim.

Bu hikâyeyi kaçırmaya hiç niyetim yok. Hemen baş köşeye kurulup dinleme pozisyonu aldım. Bu öyle özel bir pozisyon değil arkadaşlar. Her zamanki gibi yatağımın ucuna oturup gözlerimi Can'ın üzerine diktim.

- Haydi o zaman devam et bakalım.

Can bizi hiç bekletmedi.

- Nereye gidiyorsun Ateş?

- Şey anneciğim, kısa bir işim var. Dünyayı kurtarıp geliyorum hemen.

- Odanı toplamadan şuradan şuraya gidemezsin. Durum aynen böyle olur bence Ateş.

- Gördünüz değil mi? Bir oda toplamak yüzünden dünya elden gitti işte. O yüzden her zaman düzenli olmakta fayda var. Ne zaman dünyanın size ihtiyacı olacağı belli olmaz.

Daha sözlerim yeni bitmişti. Dışarıdan gelen ses bütün dikkatimi üzerine çekti.

- ESKİCİİİİ! ESKİ ROBOTLARINIZ ALINIR.

Cama yaklaşıp sese doğru baktım. Eski model bir aracın arkası tamamen hurdalık gibiydi. Bu araçları hâlâ neden kullanıyorlar anlamıyorum. Zorla uçuyorlar zaten. Fakat dikkatimi çeken çok garip bir şey oldu. Tanıdık bir yüz gördüm sanki.

- **CAAAN! KOOOŞ!!!**

- Zaten yanımdayım Ateş, neden bağıırıyorsun. Alıcılarım zarar görecektir senin yüzünden.

- Şuraya baksana Can.

- Evet Ateş, zor bir iş bu. En eski mesleklerden birisi. Yine de geri dönüşüm için önemli bir sektör.

- Onu kastetmiyorum Can. Şu en arkadaki robotu görüyor musun?

- Şu eski model robotu mu diyorsun?

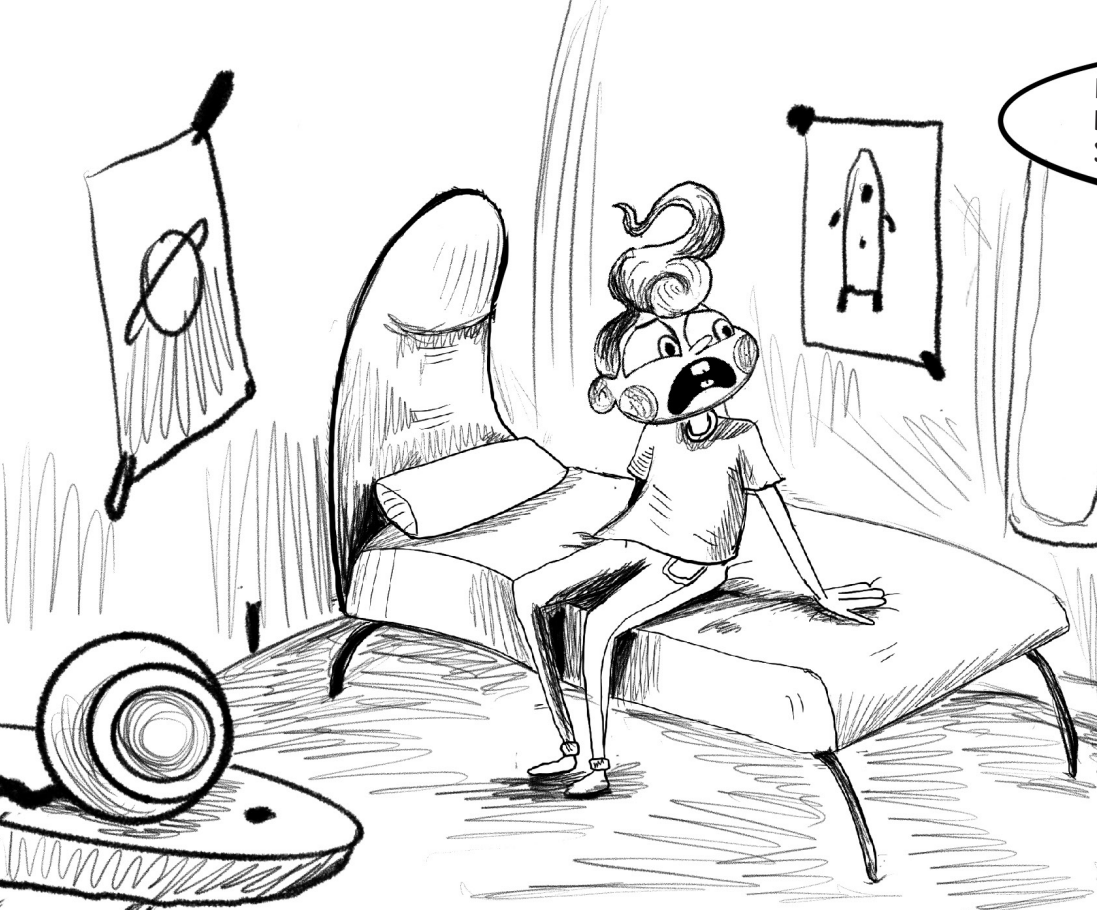
- Evet Can, evet.

- Neden bu kadar heyecanlandın anlamıyorum.

- O benim eski model bakıcı robotum.

- Ne güzel, görevini tamamlamış. Artık daha başka işlerde kullanılmak için dönüşüme gidecek.

- Ahh, söylediğin beni üzdü Can.

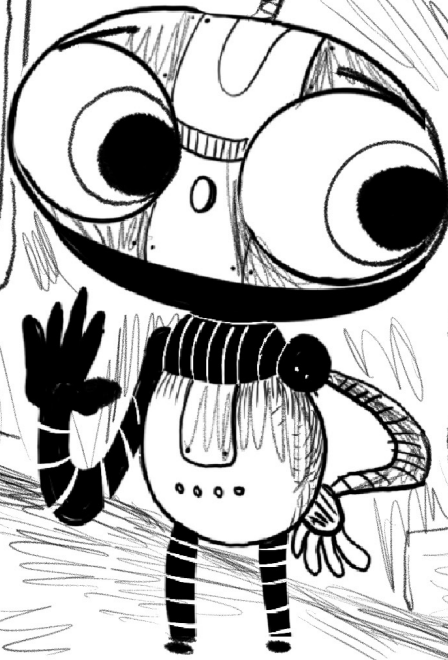
- Neden üzüldün ki? O robottan memnun değilsin sanıyordum.

- İşte şimdi öğrenmen gereken bir duygu söyleyeceğim sana. Bütün duygular önemli fakat bunun yeri başka.

- Neymiş o, merak ettim Ateş. Hâlâ bilmediğim duygu kaldı mı acaba?

- Evet, aramızdaki en büyük farklardan birisi bu duygu Can. Bütün insanlarda olan ama son za-

Eski bakıcı robot çok iyiydi...
Ne güzel onun açığını bulmuştum.
Şimdi seninle mi uğraşayım yani?

manlarda gittikçe önemini kaybeden bir duygu bu.

- Devrelerimi yakmak için uğraşıyorsan doğru yoldasın Ateş. Söyle artık şunu.

- Bu duygunun adı VEFA! Her ne kadar memnun olmasam da benim üzerimde çok emeği var o robotun. Bu hâlde görünce çok üzüldüm.

- İyi ama o bir canlı değil. Hem eskimişti zaten. Şimdi belki de daha faydalı işler için dönüştürülecek.

- Haklısın Can, böylesi daha iyi olacak galiba.

- O bakıcı robotu ben çok seviyordum Ateş.

(Baybars'ın odamda olduğunu nasıl unuturum ben ya!

- Sen neden seviyorsun ki?

- O varken senin odana girmek çocuk oyncağıydı.

- Senin odama nasıl rahat girdiğin şimdi anlaşıldı.

